

Speciale Studie 14

Uitgebreidere studies

VAN

THE WORD OF TRUTH MINISTRY

Uitleg van Filippenzen 3:20

Door Otis Q. Sellers,
Bijbelleraar

Voorwoord

In de publicatie van mijn Bijbelstudie in *The Word Of Truth* (Vol. XIV - Nr.3) was ik in de gelegenheid te verwijzen naar Filippenzen, hoofdstuk 3, vers 20, in verband met een artikel over “De aarde, niet de hemel, is de toekomstige woonplaats van Gods verlostten.” Ik heb toen opgemerkt dat het woord “wandel” in dit vers een oud Nederlands woord is dat betrekking heeft op onze hele manier van leven en ik heb toen gesuggereerd dat de uitspraak van Paulus hier is dat **“onze hele manier van leven al bestaat (inherent is) te midden van de hemelen.”** Deze onvolledige en korte notitie is door Mr. Alexander Thomson opgenomen in zijn publicatie *The Differentiator* en zijn kritiek heeft tot een verdere bespreking geleid in Vol. XV, Nr.3 en Vol. XV, Nr.4 van *The Word Of Truth*. Anderen mengden zich in de discussie en hebben erover geschreven en dat heeft mij doen besluiten een nieuwe en grondige studie te maken van elk woord in dit vers en dan dit vers opnieuw te bestuderen in het licht van de context. Dat heb ik nu gedaan en hierbij geef ik u mijn conclusies van dit moment. De mensen die hebben geschreven over dit vers kunnen er gerust op zijn dat ik alles wat zij hebben gezegd zorgvuldig heb overwogen en ik wil mijn lezers graag laten weten dat ik denk dat ik geen enkel ander vers zo intensief heb bestudeerd als dit. Ik denk dat ik een aantal feiten heb ontdekt die van betekenis zijn voor allen die eerlijk zoeken naar de waarheid.

Ik ben echter geneigd te denken dat deze feiten misschien niet gunstig zullen worden ontvangen door sommige mensen die van tevoren hebben besloten dat deze tekst leert dat de hemel ons toekomstig thuis is. Zoals de heer Thomson in een persoonlijke brief aan mij schreef, waarin hij zijn standpunt verdedigde dat de hemel ons toekomstig thuis is: “Filippenzen 3:20 is voor mij voldoende bewijs, door GELOOF in Gods Heilige Woord. Het is aan u om te weerleggen wat het Grieks hier zo duidelijk maakt.”

Het is niet mijn bedoeling om iets te bewijzen of te weerleggen betreffende Filippenzen 3:20. Ik ben er vanaf het begin van overtuigd geweest dat, hoe je het ook vertaalt, dit vers niets te maken heeft met de vraag of ons toekomstig thuis in de hemel of op aarde is. Het lijkt inderdaad vreemd dat mensen die uit alle andere teksten zijn verjaagd die zijn gebruikt om te onderwijzen dat ons toekomstig thuis de hemel zal zijn, zich nu opsluiten in Filippenzen 3:20 en iedereen die het daar niet mee eens is, oproepen tot onvoorwaardelijke overgave. Dat weiger ik te doen, omdat ik weet dat deze tekst niets leert over ons toekomstig thuis. In de Statenvertaling staat: **“Maar onze wandel is in de hemelen, waaruit wij ook den Zaligmaker verwachten, namelijk den Heere Jezus Christus.”**¹

De taak van het uitleggen van een tekst uit de Schrift betekent te ontdekken wat er bedoeld wordt met wat er gezegd wordt. Daarbij moet elk woord zorgvuldig worden overwogen. Het eerste moeilijke woord in deze tekst is het woord “wandel”², dat vroeger ‘de hele manier van leven, gedrag, houding’ betekende, en niet ‘rustig lopen’ zoals het tegenwoordig meestal wordt gebruikt. Het Griekse woord is *POLITEUMA*, en het idee van ‘de hele manier van leven’ benadert slechts de ware betekenis en schiet tekort om het idee dat in dit Griekse woord vervat zit, tot uitdrukking te brengen. We moeten voor alles tot de ware betekenis van dit woord komen en alle eerlijke stappen die worden genomen om dit te bereiken, zullen de Heer zeer behagen.

Ik betwijfel ten zeerste of de vertaling ‘wandel’ ooit serieus in twijfel zou zijn getrokken als er geen sprake was geweest van *EXHOU* (enkelvoud) dat ‘waaruit’ betekent. Omdat dit enkelvoud is, kan het niet verwijzen naar *OURANOIS* (hemelen), dat meervoud is. Het kan alleen verwijzen naar *POLITEUMA*, dat enkelvoud is. Sommigen vonden dat er een betekenis aan *POLITEUMA* moest worden gegeven waarmee een plaats kon worden aangeduid van waaruit de Verlosser zou komen. Daarom zijn ideeën als ‘burgerrecht’, ‘rijk’ en

¹ De citaten zijn genomen uit de Statenvertaling, omdat deze het beste aansluit bij de door de schrijver gebruikte *Authorized Version (King James Version)*. (vert.)

² De *King James Version* heeft hier het woord “conversation” dat de moderne Engelssprekende mens alleen kent als ‘gesprek’ of ‘conversatie’, maar in de 17^e eeuw ‘manier van leven’ betekende. (vert.)

‘vaderland’ geopperd. Elk van deze woorden zou de moeilijkheid hebben opgelost, omdat ze allemaal enkelvoud zijn en een plaats aanduiden waaruit de Verlosser zou kunnen komen, maar ze bezorgden de vertaler een veel groter probleem. Geen van deze woorden heeft op enigerlei wijze betrekking op de elementen die in dit Griekse woord voorkomen, ze *vertalen* *POLITEUMA* niet, ze *herschrijven* de tekst gewoon.

En precies hier zijn we allemaal de fout in gegaan en is onze gedachtegang ontspoord. Ik ging de fout in door te beweren dat een enkelvoud naar een meervoud kon verwijzen. Ik had het bij het verkeerde eind, ook al kon ik een autoriteit als A.T. Robertson aanhalen om mijn standpunt te onderbouwen. Anderen gingen de fout in door te denken dat het de Verlosser is die uit onze *POLITEUMA* komt. Dat is niet wat deze tekst zegt, zoals nog zal blijken. We hebben hier allemaal een van de belangrijkste punten volledig gemist, en we moeten een stap terug doen, opnieuw beginnen, alle dingen beproeven en het goede behouden.

De betekenis van politeuma

Ik ben ervan overtuigd dat we dit woord beter kunnen begrijpen als we het ontleden. De stam is *POLIS*, wat ‘stad’ betekent. Hieraan wordt het element *EU* toegevoegd, dat tussen de stam (*POLIS*) en de uitgang (*MA*) staat en verwijst naar het doen of beoefenen van datgene wat de stam aangeeft, dat wil zeggen het regelmatig uitvoeren van het idee dat in de stam vervat zit. Ten slotte hebben we het achtervoegsel *MA*, dat wanneer het wordt toegevoegd, het resultaat of effect aangeeft dat wordt voortgebracht door het uitvoeren van het idee dat in de stam wordt uiteengezet. Dit geeft ons het idee van stad-praktijk-effect, wat voor sommigen misschien weinig zin heeft, maar voor de scherpzinnige geest veel waarheid bevat over de betekenis van *POLITEUMA*. Dit kan worden geïllustreerd aan de hand van twee andere woorden die op dezelfde manier zijn opgebouwd.

Het Griekse woord *HIEREUS* betekent ‘priester’. Dit komt van *HIEROS*, wat ‘heilig’ betekent. De stam is *HIER* en wanneer *EU* wordt toegevoegd, zou het verwijzen naar heilige praktijk en is het de aanduiding van degenen die dit deden, de priesters. In het woord *HIERATEUŌ* geeft het element *EU* tussen de stam en de uitgang aan dat men beoefent wat de stam betekent, dat wil zeggen het priesterambt uitoefenen of het werk van een priester doen. Zie Lucas 1:8, waar dit werkwoord wordt vertaald met “het priesterambt bedienen”. Als dit werkwoord wordt genomen en het achtervoegsel *MA* wordt toegevoegd, dat resultaat of effect aangeeft, krijgen we *HIERATEUMA*, wat letterlijk priester-praktijk-resultaat betekent, wat in het Nederlands kan worden uitgedrukt met het woord ‘priesterschap’. Zo wordt het vertaald in I Petrus 2:5 en 9. Aangezien ons Nederlandse achtervoegsel ‘schap’ staat voor toestand, conditie, kwaliteit en karakter (zoals in vijandschap, vriendschap, adviseurschap, bloedverwantschap), zien we in *HIERATEUMA* de kwaliteit en het karakter die voortkomen uit het beoefenen van het leven, het ambt en het werk van een priester. We moeten echter niet vergeten dat priesters in Israël geboren werden in een priesterlijke stam en lid waren van een priesterlijke familie. Hun voorouders waren priesters. Ze werden opgevoed om priester te worden, leefden als priesters, kleedden zich als priesters, dachten als priesters, spraken als priesters en dienden als priesters. Dit leidde tot het priesterschap of het priesterlijke karakter. De tekst in de brief van Petrus spreekt over een priesterlijk karakter dat door God aan mensen werd gegeven en in hen werd geplant, waardoor zij geschikt werden voor het priesterschap. Het Griekse woord *HIERATEUMA* was inderdaad een geschikt woord om dit priesterlijke karakter te beschrijven.

STRATEUMA als illustratie

Een ander woord dat op dezelfde manier is opgebouwd, is *STRATEUMA*. Het woord *STRAT* betekent ‘oorlog’; voeg hier *EU* aan toe en we krijgen het idee van ‘oorlog voeren’. Dit is wat mensen doen die worden opgeleid tot soldaten. Wanneer *MA* wordt toegevoegd, krijgen we het resultaat of effect van oorlog voeren. Ongetrainde mensen vormen een menigte, maar mensen die getraind zijn in oorlogvoering vormen een

leger. Er vindt een verandering plaats in karakter en kwaliteit wanneer mensen worden getraind. Ze veranderen van een menigte in een leger. Dit is de betekenis van *STRATEUMA*.

Wie woordanalyse of woordvorming in de Nederlandse taal heeft gestudeerd, zal het belang hiervan inzien. We beginnen bijvoorbeeld met het eenvoudige woord 'natie'. Als we hieraan het achtervoegsel '- onaal' toevoegen, dat aangeeft dat iets tot iets behoort of ermee verband houdt, krijgen we 'nationaal'. Als we vervolgens het achtervoegsel '- iseren' toevoegen, voegen we het idee toe van onderwerpen aan de handeling of het proces dat door het bijvoeglijk naamwoord wordt aangeduid. Dit levert het woord 'nationaliseren' op. Zo zijn we van zelfstandig naamwoord naar bijvoeglijk naamwoord naar werkwoord gegaan, maar we zijn nog niet klaar. We kunnen het achtervoegsel '- atie' toevoegen en dan hebben we het zelfstandig naamwoord dat de handeling benoemt. Het resultaat is 'nationalisatie'. Als we vervolgens de hele zaak willen uitwissen, kunnen we het voorvoegsel 'de-' toevoegen, dat verwijst naar het omkeren of ongedaan maken van een handeling, en dan hebben we 'denationalisatie'. Iemand die dit woord nog nooit heeft gehoord, kan dus gemakkelijk tot de ware betekenis ervan komen als hij de stam ontdekt en vervolgens de betekenis van de verschillende delen ervan vindt. Met deze feiten voor ogen wil de lezer misschien hetzelfde doen met het woord 'aansprakelijkheidswaardevaststellingsveranderingen', dat naar verluidt het langste woord in onze taal is. Hij zal ontdekken dat dit woord heel eenvoudig wordt als het uit elkaar wordt gehaald en weer in elkaar wordt gezet. Laat echter duidelijk zijn dat ik niet beweer dat de betekenis van elk Grieks of Nederlands woord kan worden ontdekt door de elementen ervan te analyseren. Woorden hebben soms de neiging om onverwachte wendingen te nemen. Maar als ze dat doen, is daar een reden voor, en zodra die reden is ontdekt, levert dat een aanwijzing op voor de huidige betekenis. Dit is te zien aan het woord 'atomisch', dat de afgelopen twintig jaar een onverwachte wending heeft genomen.

Het woord atoom betekent het kleinste deel dat van een element kan bestaan. Als dat zo is, zou het woord atomisch dan ook 'extreem klein' of 'minuscuul' moeten betekenen. Dat was ook zo, tot ongeveer dertien jaar geleden, toen het een nieuwe betekenis kreeg. Niemand zou vandaag de dag nog denken dat atoom-energie 'extreem kleine energie' betekent. Er is een goede reden voor de plotselinge verandering in de betekenis van dit woord, en de lezer is goed bekend met de omstandigheden die hiertoe hebben geleid.

Hoewel het woord *POLITEUMA* in de loop van de geschiedenis enkele veranderingen heeft ondergaan, kan de ware betekenis ervan worden ontdekt door het uit elkaar te halen en daarbij de redenen voor de veranderingen te onderkennen. Het was een waardevol woord, en aangezien goede woorden altijd schaars zijn, is het helemaal niet vreemd dat dit woord voor een nieuw doel werd gebruikt toen de stadstaten uit elkaar begonnen te vallen en verdwenen.

De stadstaten

Om het woord *POLITEUMA* volledig te begrijpen, moet de student enige kennis hebben van de stadstaten zoals die in de oudheid bestonden. Deze kennis kan worden vergaard door het klassieke werk van Fustel de Coulanges *The Ancient City* te lezen, of door het recente werk van Arnold J. Toynbee getiteld *Hellenism*.

In het Grieks volstond één woord, *POLIS*, voor zowel stad als staat. Deze soevereine stadstaten hadden hun eigen burgerlijke individualiteit, instellingen, gewoonten, moraal, kunsten, wetenschappen, religies en goden. De mensen waren burgers van een bepaalde stad en voelden zich niet verbonden met of trouw aan andere steden in hetzelfde land. Aangezien in die tijd een mens die in een bepaalde stadstaat was geboren zijn hele leven in die stad doorbracht, werden zijn taal, gedrag, moraal, denken, ja, zelfs zijn karakter, allemaal gevormd door de stadstaat waarin hij was geboren. In feite werd het karakter van een mens vooraf bepaald door de stadstaat waarin hij was geboren. Het leven dat hij zou leiden, was er al en werd al geleefd door anderen voordat hij werd geboren. Het was er en wachtte erop om zijn eigen karakter aan hem op te leggen. Omdat hij hierin werd geboren, paste hij zich eraan aan, werd er deel van en roemde

hij het karakter van de stadstaat dat het zijne was. Dit karakter met zijn uitingen was het *POLITEUMA* van een mens, zijn/haar stadskarakter, een karakter dat was afgeleid van en ontwikkeld door de gewoonten van een stad in praktijk te brengen.

Er was weinig variatie in deze vastgeroeste karaktertrekken tot ongeveer het einde van de zesde eeuw voor Christus. In die tijd aanbaden mensen hun stadstaten als goden in plaats van ze gewoon als openbare voorzieningen te beschouwen. Dit werd zo'n last voor de lang lijdende burgers dat het hen tot een reactie en opstand aanzette. Dit betekende het begin van het uiteenvallen van de stadstaten, hoewel veel van hun kenmerken in de daaropvolgende eeuwen bleven bestaan.

Het stadskarakter of *POLITEUMA* dat sommige mensen was ingeprent, is duidelijk te zien in het geval van de Kretenzen. Paulus zei over hen: "Kretensen zijn altijd leugenachtig, kwade beesten, luie buiken" (Titus 1:12). Dit lijkt een zeer harde karakterisering, maar het is een waarachtige, want deze woorden beschrijven het typisch Kretenzische karakter. Dit was hun manier van leven, een manier van leven waarin elke Kretenzer werd geboren en waarvan zij deel gingen uitmaken. Dit was hun *POLITEUMA*, het karakter dat zij ontwikkelden en de manier van leven die voortkwam uit het in praktijk brengen van de gewoonten van een stad waarin zij toevallig waren geboren. Deze *POLITEUMA* was inherent aan Kreta en het karakter van een Kretenzer vond zijn oorsprong in deze stad.

Het lijkt geen twijfel dat de betekenis van *POLITEUMA* in de loop van de geschiedenis enkele veranderingen heeft ondergaan. Oorspronkelijk betekende *POLITEUMA* het verworven en ontwikkelde karakter en de levenswijze die het resultaat waren van het leven en de gewoonten van een van de oude stadstaten. Een mens sprak, dacht en aanbad volgens de gevestigde gewoonten van zijn stad. Dit werd zijn *POLITEUMA* of zijn stadskarakter. Van daaruit begon het te betekenen: eenvoudigweg afgeleid, ontwikkeld of verworven karakter, gezindheid en temperament, zonder dat er nog sprake was van een stadstaat. Het omvat ook het idee van de levenswijze die voortvloeit uit dit karakter. Deze verandering was waarschijnlijk veroorzaakt doordat de rigide barrières van de stadstaten aan het afbrokkelen waren, zodat iemands karakter uit vele bronnen kon voortkomen. Hierdoor kon het woord *POLITEUMA* andere functies gaan vervullen.

In de studie die eerder werd gepubliceerd in *The Word Of Truth* (Vol. XV - Nr.4) heb ik geprobeerd dit te illustreren aan de hand van onze woorden urban, urbane en urbanity.³ Ik vond toen zelfs dat urbanity een goede vertaling zou zijn voor *POLITEUMA*. Sommige van mijn medestudenten vinden echter dat dit woord te veel de connotatie heeft van wereldse verfijning en geraffineerdheid; daarom ben ik geneigd om het als vertaling te schrappen. Ik zal het nog steeds als illustratie gebruiken, want het woord urbanity is een perfecte parallel van het woord *POLITEUMA*.

Het begon met het woord urb, dat altijd met een stad te maken heeft, zoals te zien is in het woord suburban.⁴ Vervolgens werd het woord urbane gebruikt voor iemand met een stedelijk karakter en stedelijke manieren, in tegenstelling tot mensen die op het platteland of op boerderijen woonden. Toen het leven veranderde en er nog maar weinig of geen verschil was tussen het karakter en de manieren van iemand die in de stad woonde en iemand die op het platteland woonde, kreeg het woord urbane een andere betekenis. Alle ideeën over 'stad' verdwenen uit het woord en urbane werd gebruikt voor mannen die hoffelijk, beleefd, verfijnd en gecultiveerd waren. Het woord urbanity werd het zelfstandig naamwoord dat deze eigenschap bij mensen aangaf. Het woord *POLITEUMA* volgde dezelfde ontwikkeling en tegen de tijd van Paulus was er niets meer over van het idee van 'stad' in het woord.

³ Stads, wellevend (urbaan) en wellevendheid (urbaniteit). Hiervoor bestaan geen goede Nederlandse equivalenten die als voorbeeld kunnen dienen. Daarom zijn de woorden die Sellers heeft gebruikt in dit verband niet vertaald. (vert.)

⁴ Voorstedelijk.

Andere vormen

Elke studie van *POLITEUMA* zou onvolledig zijn als er geen aandacht zou worden besteed aan het werkwoord *POLITEUŌ*. Dit komt twee keer voor in het Nieuwe Testament: in Handelingen 23:1, waar het vertaald is met ‘gewandeld’ (St.Vert.), en in Filippenzen 1:27 (St.Vert.), waar het vertaald is met ‘wandelt’. Deze vertalingen zijn niet bevredigend en het lijkt erop dat andere vertalers het beter vinden om te herschrijven wat Lucas en Paulus hebben gezegd dan te worstelen met een nauwkeurige vertaling. Aangezien we hebben gezien dat het zelfstandig naamwoord *POLITEUMA* te maken heeft met een verworven karakter, heeft het werkwoord te maken met de uitingen van dat karakter. Het zou worden gebruikt voor datgene wat voortvloeit uit een *POLITEUMA*, dat wil zeggen handelingen die het resultaat zijn van een verworven karakter. Er is geen enkel woord in het Nederlands dat dit idee uitdrukt. Als we de scène uit Handelingen 23 reconstrueren, zal ons dat helpen om het te begrijpen.

Er zijn vele jaren verstreken, waarschijnlijk zo’n zesentwintig, sinds Paulus voor het laatst het Sanhedrin had gezien. Nu staat hij eindelijk weer voor hen. Een kwart eeuw eerder hadden zij hem benoemd tot hoofdonderzoeker en hoofdvervolger van de christenen, waarna zij hem officieel op een vervolgingsmissie hebben gestuurd waarvan hij nooit meer naar hen is teruggekeerd. Hij had Jezus Christus ontmoet op de weg naar Damascus. Het is geen wonder dat hij nu met bijzondere belangstelling de huidige bezetting van het Sanhedrin onder de loep neemt. Het is zeer waarschijnlijk dat hij sommigen van hen in het verleden kende en dat zij hem kenden. Nu wordt hij door hen geconfronteerd met de beschuldiging dat hij zich vijandig heeft opgesteld tegenover het volk van Israël, tegenover de wet – ja, zelfs tegenover de tempel, want hij wordt ervan beschuldigd Grieken in de tempel te hebben gebracht en daarmee de heilige plaats te hebben verontreinigd. In zijn categorische ontkenning van dit alles verklaart hij: **“Mannen broeders! ik heb met alle goed geweten voor God gewandeld tot op dezen dag.”**

Dit is Paulus’ beknopte verslag aan hen van zijn gedrag en daden in de afgelopen vijftwintig jaar. Met andere woorden, hij vertelt hen dat de man die zij vijftwintig jaar geleden hebben aangesteld, in zijn hart nog steeds dezelfde man is wat betreft zijn gevoelens ten opzichte van Israël, de wet en de tempel. Hij zou toen niet hebben onderwezen tegen Israël, tegen de wet of tegen de heilige plaats, en dat zou hij ook nu niet doen. Bovendien zou hij er niet eens aan denken om een Griek als Trofimius mee te nemen naar deze verboden hoven. Hij was een Farizeeër, de zoon van een Farizeeër en zijn aangeboren en aangeleerde karakter zou zich nooit op zo’n manier uiten.

Het is niet juist om in deze passage ideeën over ‘burger’ of ‘burgerschap’ te leggen, aangezien de ideeën over ‘burgerschap’ Grieks en Romeins waren en niet Joods. Het is vrij duidelijk dat het werkwoord verwijst naar de handelingen die voortvloeien uit iemands karakter. Het woord *POLITEUŌ* waar Paulus in Handelingen 23:1 over spreekt, was dus een uitdrukking van zijn karakter als Jood (Hand.22:3), Farizeeër (Hand.23:6) en Hebreëër (II Cor.11:22). In Filippenzen 1:27 zou hetzelfde werkwoord verwijzen naar de heiligen in Filippi die hun karakter als gelovigen in en volgelingen van de Heer Jezus Christus tot uitdrukking brachten. Ik zou dit als volgt willen parafraseren en uitbreiden: “Draag uw karakter alleen uit op een wijze die het evangelie van Christus waardig is.” Als zij hiernaar leven, zal hun leven “de vrucht van gerechtigheid zijn, die door Jezus Christus komt” (Fil.1:11).

Wanneer alle feiten betreffende *POLITEUMA* zijn verzameld, is het onmogelijk om er betekenissen aan toe te kennen als gemeenschap, vaderland, land of kolonie. Elk feit met betrekking tot dit woord spreekt dergelijke betekenissen tegen. Sommigen geven de voorkeur aan het woord ‘gemeenschap’, maar de betekenis daarvan is erg vaag en moeilijk te definiëren. Maar zelfs als we het zouden opvatten in de betekenis die het tegenwoordig heeft, dan zou Paulus ‘Gods gemeenschap’ of ‘zijn gemeenschap’ hebben moeten zeggen, en zeker niet ‘de onze’, zoals het Grieks specifiek aangeeft. De woorden ‘gemeenschap’ en ‘vaderland’ zijn geen synoniemen en als de Geest van God had gewild dat wij zouden begrijpen dat ons ‘land’ in

de hemel is, dan zou het woord *PATRIA* zijn gebruikt. Dan zou er hebben gestaan: ‘ons eigen land is in de hemel’. Maar dat staat er niet, en wij hebben niet het recht om de Schrift te herschrijven.

In zijn vertaling van Filippenzen 3:20 geeft Moffat weer: “Maar wij zijn een kolonie van de hemel.” Ook dit is een herschrijving van de woorden van Paulus en komt niet eens in de buurt van wat de Griekse tekst zegt. Moulton en Milligan, wier kennis van het Koine-Grieks en het Grieks op papyrussen onbetwistbaar is, maken terecht bezwaar tegen deze vertaling en zeggen:

“Omdat *politeuma* soms verwijst naar een nederzetting waarvan de organisatie is gemodelleerd naar die van de moederstad, zouden veel moderne commentatoren het vertalen als ‘wij zijn een kolonie van de hemel’. Maar we zouden graag duidelijker bewijs zien dat *politeuma* in deze specifieke betekenis kan worden gebruikt, en bovendien keert een dergelijke vertaling de veronderstelde relatie tussen de kolonie en de moederstad om.” (*The Vocabulary of the Greek Testament*).

Dit is waar. Een kolonist is iemand die het moederland heeft verlaten, niet iemand die van plan is erheen te gaan. Zijn thuis is in de kolonie, niet in het land waar hij vandaan komt. Als de vertaling van Moffatt stand zou houden, zou dat het sterkst mogelijke bewijs leveren dat onze huidige en toekomstige thuis de aarde is. Waarom wordt deze vertaling geopperd door mensen die beweren dat onze toekomstige thuis de hemel is?

Ik ben er vast van overtuigd dat *POLITEUMA* in de tijd van Paulus de betekenis had gekregen van een verworven, ontwikkeld of afgeleid karakter, gezindheid of temperament. Het kon worden gebruikt voor het karakter dat een mens had gekregen door de invloeden van zijn familie, zijn land, zijn opvoeding of zijn religie; of het kon worden gebruikt voor het karakter dat hij had verworven als gevolg van het feit dat hij “het bad der wedergeboorte en vernieuwing des Heiligen Geestes” had ondergaan (Titus 3:5).

Toen Paulus zei: “want ik heb geleerd vergenoegd te zijn in hetgeen ik ben”, sprak hij over zijn *THEOGENE* (door God voortgebrachte) *POLITEUMA*, dat wil zeggen, een facet van het karakter of de gezindheid die hij van God had gekregen. Zijn tevredenheid was de uitvloeisel van een tevreden geest. Deze staat van tevredenheid was iets dat Paulus had “geleerd”, dus het was verworven en ontwikkeld. Hij had dit niet altijd gekend, omdat hij was opgegroeid in luxe en nooit gebrek had geleden. Toch had hij van God een tevreden gezindheid verworven en deze door oefening, ervaring en discipline ontwikkeld. Elke daad van tevredenheid was het resultaat van een tevreden karakter.

Ik heb tevergeefs gezocht naar een Engels woord dat de ideeën in het woord *POLITEUMA* echt uitdrukt en weergeeft. Er lijkt er geen te zijn. Maar dit belet ons niet om te weten wat het betekent, ook al hebben we er misschien geen woord voor.

Verwachten

Een ander woord van groot belang in deze tekst, een woord dat vaak over het hoofd wordt gezien, is *APEKDECHOMAI*. Dat is een woord dat meer dan enig ander woord te maken heeft met de betekenis van deze tekst. Dit is vertaald met “verwachten” in de Statenvertaling van Filippenzen 3:20. Dit woord betekent niet ‘zoeken naar’⁵. Van de eenentwintig geraadpleegde vertalingen vertaalt geen enkele het met ‘zoeken naar’. Zestien vertalen het met ‘wachten’ of ‘afwachten’ en vijf vertalen het met ‘verwachten’. Dit is echter niet het gewone woord voor ‘wachten’, want het is een samengesteld woord dat veel meer zegt. Rotherham heeft geprobeerd de betekenis ervan uit te drukken door het te vertalen met ‘vurig uitzien naar’; Montgomery door te zeggen ‘vol spanning afwachten’; en Wuest door het weer te geven met ‘vol verwachting uitkijken naar’. Dit zijn allemaal goede vertalingen die veel beter de waarheid weergeven dan het eenvoudige woord ‘verwachten’.

⁵ In de *King James Version*: to look for – zoeken naar (vert.)

In het *Grimm-Thayer Lexicon* wordt gezegd dat dit woord ‘volhardend en geduldig wachten op’ betekent, en er wordt gesuggereerd dat het vergelijkbaar is met de Engelse uitdrukking ‘wait it out’ (afwachten). Dit is uitstekend, vooral gezien het feit dat volhardend ‘constant in toepassing of aandacht, toegewijd, aandachtig, onvermoeibaar’ betekent. Wanneer alle feiten worden afgewogen, wordt het duidelijk dat *APEK-DECHOMAI* het idee uitdrukt van geduldig afwachten, zonder morren of klagen, met moed, vertrouwen en kalmte.

In Romeinen 8:25 zien we dat dit woord gebruikt wordt wanneer het wachten een daad is die voortkomt uit geduld⁶ (niet ‘met geduld’), wat betekent ‘door middel van geduld wachten we af’, zoals Lenski het vertaalt. Het wachten is dus een daad die voortkomt uit een geduldig karakter. Sommige mensen tonen geduld door hun ongeduld te beteugelen. Ze zijn ongeduldig van karakter, maar kunnen zich soms geduldig gedragen, meestal wanneer ze niets anders kunnen doen. Alleen wanneer iemand deel heeft aan de goddelijke natuur (II Petrus 1:4) heeft hij het geduldige karakter dat hem in staat stelt om op een manier die God behaagt ‘te verwachten’.

In I Petrus 3:20 wordt het woord *APEKDECHOMAI* gebruikt om Gods handelen te beschrijven toen Hij in de dagen van Noach langzaam van gedachten veranderde.

In Galaten 5:5 wordt het gebruikt waar *APEKDECHOMAI* of de handeling van het verwachten wordt onthuld als “door de Geest”. Deze handeling wordt dus gezien als iets dat niemand zou kunnen of zou doen zonder een door God in hem geschapen karakter.

‘Verwachten’ wanneer we daartoe worden opgeroepen, is een van de meest God-erende daden die een gelovige kan doen. De grootheid van Job blijkt uit het feit dat hij heeft verwacht. Toen zijn vrouw hem in het diepste dal van zijn ellende aanspoorde om ‘God vaarwel te zeggen en te sterven’, toen zijn eigen vrienden zijn ellendige toestand probeerden te verklaren door hem te beschuldigen van een verborgen zonde, was zijn zelfverzekerde antwoord: **“Wil Hij mij doden, ik blijf op Hem hopen.”** Hij heeft volhard en het resultaat was dubbele vruchtbaarheid en een hogere dienstbaarheid.

In de huidige bedeling, onder Gods huidige manier van handelen, wanneer de hemelen zwijgen en mensen zich moeten beperken tot het geschreven Woord van God, is de grootste daad van toewijding die een gelovige aan God kan bieden, om ‘te volharden in de verwachting’. Vanaf het moment dat we gaan geloven, lijkt het misschien alsof we nooit iets van God ontvangen waaruit onze relatie met Hem blijkt. Niets wat we proberen te doen lijkt ooit te werken zoals we denken dat het zou moeten en soms lijkt het alsof God vergeten is dat we zijn kinderen zijn. Niettemin biedt juist deze situatie ons een kans om te verwachten zoals mensen dat nog nooit eerder hebben gehad. Sommigen worden misschien onrustig en besluiten iets te doen, iets te creëren. Er worden gebedsbijeenkomsten gehouden en mensen roepen God aan om iets te doen, zodat er duidelijke tekenen van Gods welbehagen zullen zijn. Ze kunnen gewoon niet afwachten.

Ik geef toe dat het moeilijk is om met God te blijven praten als Hij nooit iets tegen ons zegt, maar aangezien Hij ons heeft gezegd “Volhardt in het gebed” (Col.4:2), zullen we Hem op zijn woord geloven en afwachten.

Het is op het gebied van gebed dat zo velen die het geloof belijden, niet volharden. Als het antwoord niet snel komt, geven ze het op. Ze spreken tot God, maar omdat Hij niet tot hen spreekt, zeggen ze: “Wat heeft het voor zin?”

In Filippenzen 3:20 spreekt Paulus over het volhardend en geduldig wachten op “een Verlosser”. Er staat geen bepaald lidwoord. Hij identificeert deze Verlosser echter duidelijk als “de Here Jezus Christus”. Volgens legt hij uit waarop hij precies wacht, namelijk op: “die ons vernederd lichaam veranderen zal, zodat het aan zijn verheerlijkte lichaam gelijkvormig wordt.”

⁶ King James Version: ‘with patience’. Vergelijk Statenvertaling: ‘met lijdzaamheid’. (vert.)

De apostel Paulus droeg in een ‘aarden vat’ alle goddelijke schatten die de Heer hem had toevertrouwd. Dit is de beeldspraak die hij gebruikt om zijn lichaam te beschrijven (II Cor.4: 7). Aarden vaten waren goedkoop, alle daags, werden zonder veel zorg gebruikt en gingen vroeg of laat kapot. Paulus’ eigen lichaam was ernstig verminkt en met littekens bedekt. De slagen, de stenigingen en de gevangenschappen hadden hun sporen op hem nagelaten. Zijn dagelijkse ervaringen waren pijn, honger, vermoeidheid, kou en naaktheid. Deze dingen waren zijn lot, maar hij mopperde nooit. Zelfs de wonderbaarlijke genezingen uit de Handelingentijd waren niet voor hem weggelegd. Het leven werkte in anderen, maar de dood werkte in hem. Dit was “opdat de uitnemendheid der kracht zij van God, en niet uit ons” (II Cor.4:7). Toen hij aan de Filippenzen schreef, wachtten hij en allen die hem volgden volhardend op de Verlosser, die hun verderde lichamen zou veranderen en ze gelijkvormig zou maken aan het lichaam van zijn heerlijkheid. Zo’n daad van volhardend wachten was niet mogelijk voor een natuurlijk, dat wil zeggen een zielsgericht mens. Een daad als deze moest voortvloeien uit een karakter of een gezindheid die door de Geest van God in Paulus was geschapen.

Deze kwestie van ‘verwachten’ is tot nu toe over het hoofd gezien bij de behandeling van deze tekst. Dat was een vergissing, want dit is de sleutel tot de juiste vertaling en interpretatie van deze tekst, zoals later zal worden aangetoond.

Waaruit

Het volgende onderwerp dat moet worden onderzocht, is de uitdrukking *EX HOU*, vertaald als ‘waaruit’ in de Statenvertaling. In de eerste studie van deze tekst (deel XV, nr. 3) citeerde ik de opmerkingen van de heer Alexander Thomson, die stelde dat *EX HOU* enkelvoudig is en zou moeten verwijzen naar het enkelvoudige zelfstandig naamwoord *POLITEUMA* en niet naar het meervoudige zelfstandig naamwoord *OURANIOS* (hemelen). Ik had *EX HOU* geïnterpreteerd alsof het verwees naar *OURANIOS*, en deze schending van de syntaxis stoorde me niet al te zeer, aangezien zowel E.W. Bullinger als A.T. Robertson deze tegenstrijdigheid in getal accepteerden, dat wil zeggen een enkelvoud dat verwijst naar een meervoud. Ik geef grif toe dat ik me hier ongemakkelijk bij voelde, aangezien alle andere gevallen van *EX HOU* wel degelijk verwijzen naar een enkelvoudig zelfstandig naamwoord (I Cor.8:6; Ef.3:15; 4:16; Col.2:19 en Hebr.13:10), en alle gevallen van *EX HÖN* (meervoud) verwijzen naar meervoudige zelfstandige naamwoorden (Hand.15:29; Rom.9:5; I Cor.15:6 en I Tim.6:4). Bovendien ontdekte ik dat Bullinger zijn standpunt tussen het schrijven van zijn *Figures of Speech* en *The Companion Bible* had gewijzigd. Ik zie nu in dat *EX HOU* (waaruit) moet verwijzen naar *POLITEUMA* (een enkelvoudig zelfstandig naamwoord) en niet naar *OURANIOS* (hemelen), een meervoudig zelfstandig naamwoord. De heer Alexander Thomson had gelijk toen hij dit punt krachtig verdedigde, maar hij had ongelijk toen hij beweerde dat *POLITEUMA* daarom ‘gemeenschap’, ‘vaderland’ of ‘land’ moest betekenen, dat wil zeggen een plaats waar de Verlosser vandaan komt. Dergelijke definities zijn in strijd met alle bekende feiten over het woord *POLITEUMA* en ze zijn in tegenspraak met het werkwoord, waardoor een consistente of verwante vertaling van werkwoord en zelfstandig naamwoord onmogelijk wordt.

Juist op dit punt hebben we ons allemaal vergist en hebben we allemaal de waarheid gemist. We hebben allemaal over het hoofd gezien dat het de grote, God erende daad is van volhardend verwachten die voortkomt uit onze *POLITEUMA*, dat wil zeggen dat het volhardend verwachten zijn oorsprong vond in het karakter en de levenswijze die God aan Paulus had gegeven. Het is niet de Verlosser die voortkomt uit onze *POLITEUMA*, maar het is de voor God uiterst kostbare daad van volhardend verwachten die daaruit voortvloeit. Dat is helemaal in overeenstemming met de context.

Een van de steeds terugkerende waarheden van de Bijbel, die op vele manieren wordt vermeld, is dat daden die God behagen, voortvloeien uit een karakter of aard die door God is ingeplant. De beeldspraak die in de Bijbel wordt gebruikt voor iemands karakter, gezindheid of temperament, goed of slecht, is het “hart”. Overweeg deze teksten:

“... wiens hart vrijwillig is, zal het brengen, ten heoffer des HEEREN...” (Ex.35:5);
“... alle man, die wijs van hart was, in wiens hart God wijsheid gegeven had...” (Ex.36:2);
“... uit den overvloed des harten spreekt de mond” (Matt.12:34);
“De goede mens brengt goede dingen voort uit den goeden schat des harten, en de boze mens brengt boze dingen voort uit den boze schat” (Matt.12:35);
“En dat in de goede aarde valt, zijn dezen, die, het Woord gehoord hebbende, hetzelfde in een eerlijk en goed hart bewaren, en in volständigkeit vruchten voortbrengen” (Luc.8:15);
“Doch Gode zij dank, Die dezelfde naarstigheid voor u in het hart van Titus gegeven heeft; Dat hij de vermaning heeft aangenomen, en zeer naarstig zijnde, gewillig tot u gereisd is” (II Cor.8:16-17 SVV);
“Niet naar ogendienst, als mensenbehagers, maar als dienstknechten van Christus, doende den wil van God van harte”⁷ (Ef.6:6);
“Maar het einde des gebods is liefde uit een rein hart...” (I Tim.1:5);
“... degenen, die den Heere aanroepen uit een rein hart” (II Tim.2:22).

Deze teksten illustreren de gedachte die ik mijn lezers wil overbrengen: dat daden die God behagen hun oorsprong moeten vinden in een door God gevormd karakter. Paulus' besluit om te verwachten vond zijn oorsprong in zijn door God gegeven karakter.

Te midden van de hemelse wezens

Het woord 'hemel' in deze tekst vraagt nu onze aandacht. Het is niet logisch dat mensen ruzie maken over iets gebaseerd op het feit dat dit woord in het meervoud staat, en vervolgens in de volgende alinea doen alsof het duidelijk enkelvoud is.

Als we de hele geschiedenis van de interpretatie van het Nieuwe Testament zouden volgen, zou een groot deel van het falen om tot de waarheid te komen kunnen worden toegeschreven aan onvoldoende aandacht voor de Griekse en Hebreeuwse woorden die gewoonlijk met 'hemel' worden vertaald. De traditionele opvatting van zowel de wereld als de kerk is, dat het woord hemel in de eerste plaats de naam is van die gezegende plaats waar de goeden naartoe gaan als ze sterven. Deze opvatting wordt op elke mogelijke plaats waar het woord in de Bijbel voorkomt, gelezen, behalve op de paar plaatsen waar het ontegenzeggelijk strijdig is met de context.

Iedereen die probeert dit woord objectief te bestuderen, kan al snel in dezelfde situatie terechtkomen als de mannen van Juda toen ze tegen Nehemia zeiden: “De kracht der dragers is vervallen, en des stofs is veel, zodat wij aan den muur niet zullen kunnen bouwen” (Neh.4:10). Bovendien, als er als resultaat van onderzoek één enkele waarheid wordt ontdekt en vastgesteld, zal op het moment dat deze wordt verkondigd, blijken dat er een emotionele sfeer rond de traditionele betekenis van dit woord hangt en dat er weinig hoop is op een serieuze beschouwing van de gepresenteerde feiten.

Het feit dat hemel (enkelvoud) vaak een synoniem is voor God wordt algemeen aanvaard, maar slechts weinigen zijn bereid om dit feit te gebruiken om de interpretatieproblemen op te lossen die voorkomen in teksten als Lucas 10:18 en in de drie gevallen waarin 'hemel' voorkomt in Johannes 3:13. De meeste studenten van het Woord blijven volhouden dat 'hemel' in teksten als deze een *plaats* moet betekenen.

Er is concreet bewijs in het Nieuwe Testament dat het woord hemel ook voor een mens kan worden gebruikt. Sommigen denken misschien dat dit tot grote verwarring zou leiden, maar in werkelijkheid zou het niet meer verwarring moeten veroorzaken dan wanneer het woord 'Heer' zowel voor Christus als voor mensen wordt gebruikt, of wanneer de titel 'God' zowel voor de Allerhoogste als voor andere wezens wordt gebruikt (zoals in Psalm 82: 1). Ons Nederlandse woord 'hemel' is nauw verwant aan de woorden 'hoofd' en 'heffen' en zou gemakkelijk kunnen worden gebruikt voor de leider of de verhevene, zowel met

⁷ Of: vanuit het hart (vert.)

betrekking tot God als tot mensen. Het is goed mogelijk dat het woord 'hemel' in Handelingen 2:5 en Colossenzen 1:23 verwijst naar de leider of de meest verhevene in het menselijk bestuur van die tijd. In de tekst uit Handelingen zou het verwijzen naar Tiberius en in de tekst uit Colossenzen naar Nero. Ik wil hier op dit moment echter niet verder op ingaan.

Er is concreet bewijs dat het woord 'hemelen' (meervoud) verwijst naar hemelse wezens. In Efeziërs 4:10, waar in het Grieks duidelijk staat "opgevaren verre boven al de hemelen", kan er geen twijfel over bestaan dat hier wordt verwezen naar hemelse wezens. In Hebreëen 7:26, waar we lezen dat Christus "hoger dan de hemelen [is] geworden", is het duidelijk dat "hemelen" hemelse wezens betekent. Niemand moet echter denken dat deze definities de betekenis van het woord hemel volledig uitputten. Ik heb onlangs zinnen opgeschreven om te bewijzen dat het woord 'lucht' minstens dertig definities heeft en ik ben ervan overtuigd dat hemel er bijna evenveel heeft.

In Filippenzen 3:20 verwijst het woord *OURANOIS* (meervoud, zonder lidwoord) naar wezens, niet naar plaatsen. Het betekent hemelse wezens.

Tot dus ver hebben we in onze studies de volgende waarheden ontdekt:

1. Het woord *POLITEUMA* heeft te maken met verworven karakter. Met karakter wordt bedoeld het geheel van eigenschappen of de individualiteit die wordt gevormd door geboorte, opvoeding, gewoonten, praktijkervaring, enz. We gebruiken de term 'verworven karakter' om *POLITEUMA* te definiëren, om de factoren van natuurlijke geboorte eruit te elimineren.
2. We hebben gezien dat het woord *APEKDECHOMAI* betekent: volhardend en geduldig op iets wachten.
3. We zijn ervan overtuigd dat *EX HOU* 'waaruit' betekent, en dat het, aangezien het enkelvoud is, moet verwijzen naar *POLITEUMA*, dat ook enkelvoud is en niet naar hemelen, dat meervoud is. We hebben ook gezien dat het verwachten voortkomt uit onze *POLITEUMA*.
4. We hebben opgemerkt dat het woord *OURANOIS* (hemelen) meervoudig is, dat het geen bepaald lidwoord heeft en dat het moet worden opgevat als hemelse wezens.

Met deze feiten voor ogen kunnen we nu een parafraze of uitgebreide vertaling geven van Filippenzen 3:20-21.

Want het verworven en ontwikkelde karakter (aard of heersende geest) dat van ons is (datgene wat we jullie hebben gevraagd na te volgen) bestaat (het is inherent, het heeft altijd bestaan) onder hemelse wezens; en vanuit dit karakter (dat wil zeggen, een uitdrukking ervan) verwachten wij volhardend en geduldig een Verlosser, de Heer Jezus Christus, die het lichaam van onze verandering zal veranderen, om het in overeenstemming te brengen met het lichaam van zijn heerlijkheid.

In overeenstemming met de context

Onze volgende stap is om aan te tonen dat de interpretatie en het begrip die in bovenstaande parafraze worden uiteengezet, in overeenstemming zijn met de context.

De directe context van deze tekst begint met de buitengewoon gewaagde uitspraak: "Weest mede mijn navolgers, broeders, en merkt op degenen, die alzo wandelen, gelijk gij ons tot een voorbeeld hebt" (Fil.3:17). In het Grieks is dit nog veel sterker, want er staat letterlijk: "Wees met elkaar mijn navolgers, broeders." De betekenis is "wees altijd" zoals u nu bent, en niet "word" in de zin van 'zorg dat je wordt'; en "met elkaar" geeft aan dat hij verlangt dat zij zich verenigen in het navolgen van hem, om elkaar daarbij te helpen en te ondersteunen. Verder spoort hij hen aan om aandacht te schenken aan "die alzo wandelen, gelijk gij ons tot een voorbeeld hebt." Dit sluit elke gedachte van zelfverheerlijking uit en laat zien dat velen

in Filippi al zo wandelen dat zij samen met Paulus als voorbeeld dienen. Dit wordt gevolgd door een tusenzin over sommigen die anders wandelen. Vervolgens wordt het thema van het navolgen van Paulus in vers twintig weer opgepakt. Paulus verklaart dat het karakter en de uitingen van dat karakter die hij hen heeft gevraagd na te volgen, wezenlijk zijn voor hemelse wezens, dat het altijd al onder hen heeft bestaan. Het karakter en het leven dat hij hen vraagt na te volgen, was niet van “vlees en bloed”: het werd hem niet opgedrongen door de omstandigheden en invloeden van deze wereld. Paulus gehoorzaamde Gods aanwijzingen, hij luisterde naar zijn stem, hij deed zijn wil en behagen, net zoals de engelen van God dat doen (Psalm 103:20,21). Hij kon met de Psalm dichter zeggen: “al mijn fonteinen, zullen binnen u zijn” (Ps.87:7).

De grondslag van onze hoop

Onlangs is de suggestie gedaan dat “wij onze hoop ontlene aan ons burgerschap in de hemel”, dat wil zeggen “op grond van ons burgerschap in de hemel hebben wij een hoop, een vurig verlangen”. Dit is niet bevredigend, omdat het onze hoop dan gebaseerd is op iets anders dan Christus en er een andere grondslag voor legt. De verwachting die in Filippenzen 3:20 wordt uiteengezet, heeft te maken met de verandering van ons vernederd lichaam, zodat het overeenkomt met zijn verheerlijkt lichaam. Dit is onze vurige verwachting, maar deze moet volledig gebaseerd zijn op onze relatie met de Verlosser, de Here Jezus Christus. Deze verandering zal ook het deel zijn van de twaalf mannen die op twaalf tronen zullen zitten om de twaalf stammen van Israël te oordelen. Het zal van hen zijn, net zoals het van ons zal zijn, vanwege hun relatie met de Verlosser.

Tot slot

Er zijn veel ideeën naar voren gebracht over de betekenis van *POLITEUMA* in Filippenzen 3:20. Woorden als *gemeenschap*, *vaderland*, *kolonie*, *burgerschap*, *bestuursvorm*, *omgang*, *rijk* en *land* zijn allemaal als vertaling voorgesteld. Alles in aanmerking genomen, kwamen de vertalers van de Statenvertaling zo dicht mogelijk bij de waarheid als maar mogelijk is in één Nederlands woord. Ze gebruikten ‘wandel’, wat ‘de hele manier van leven’ betekent, maar dit schoot tekort omdat het niet aangeeft waar die manier van leven vandaan komt. Ware nederigheid moet bijvoorbeeld voortkomen uit wat iemand in zichzelf is, maar ik weet niet hoe we dit idee in één woord kunnen vatten. We kunnen zeggen dat iemand nederig is, maar dat is niet waar, tenzij nederige daden voortkomen uit een nederig karakter. Zo niet, dan wordt nederigheid hypocrisie.

Maar hoe we *POLITEUMA* ook vertalen, het zegt nog steeds niet dat ons toekomstige thuis in de hemel is. Dit kan worden aangetoond. Stel dat we het vertalen met “Want ons burgerschap is in de hemel”, stel vervolgens deze twee vragen en probeer ze te beantwoorden: Wat betekent dit? Wat zegt het ons en over ons? Aangezien “burgerschap” ‘de staat of hoedanigheid van burger zijn, de status van burger’ betekent, is het niet eenvoudig om te zeggen wat dit precies inhoudt. Als ik iemand zou ontmoeten en uit zijn gesprek zou opmaken dat hij geen loyaliteit aan de Verenigde Staten verschuldigd is, zou ik kunnen vragen van welk land hij onderdaan is. Als hij zou antwoorden: “Ik ben een staatsburger van Frankrijk”, zou ik hem meteen begrijpen. Als hij zou zeggen: “Mijn burgerschap is in Frankrijk”, zou het ingewikkelder zijn. Burgerschap is niet iets dat je kunt achterlaten, zodat je zelf op de ene plaats kunt zijn en het burgerschap op een andere. Als ik naar Canada zou gaan, zou ik mijn burgerschap niet meer volledig kunnen uitoefenen, maar ik zou het niet achterlaten. Onze soldaten oefenen hun Amerikaans staatsburgerschap uit door te stemmen per brief terwijl ze in het buitenland dienen. Maar zelfs als iemand zou zeggen: “mijn burgerschap is in Frankrijk”, zou dat dan betekenen dat hij verwacht op een dag naar Frankrijk te gaan om daar te gaan wonen? Helemaal niet. Het zou betekenen dat hij daar ooit heeft gewoond, maar dat hij daar nu niet is. Het suggereert niet dat hij van plan is daarheen te gaan.

Hetzelfde geldt voor de voorgestelde vertaling: “Ons burgerschap is in de hemel.” In Handelingen 21:39 verklaarde Paulus dat hij een burger (*POLITĒS*) van Tarsus was. Betekende dit dat hij verwachtte daar ooit heen te gaan, zich daar te vestigen en er te gaan wonen? Nee, dat betekent het niet. Zelfs als we *POLITEUMA* vertalen met burgerschap, zoals sommigen willen, biedt dat nog steeds geen bewijs dat onze toekomstige thuis in de hemel is.

Als we het vertalen met ‘vaderland’, hebben we nog steeds dezelfde situatie. Dit zou betekenen dat de hemel ons geboorteland, ons vaderland is. Hoe dit kan, aangezien we daar nog nooit zijn geweest, weet ik niet. Als iemand zou zeggen: ‘Duitsland is mijn vaderland’, zou ik daaruit mogen afleiden dat zijn ouders daar hebben gewoond en dat hij daar is geboren. Maar ik heb geen recht of reden om hieruit af te leiden dat hij daar op een dag naartoe gaat om zich te vestigen.

Als we Moffat volgen en zeggen: “Wij zijn een kolonie van de hemel”, dan zegt dat nog steeds niets over naar het moederland gaan. In feite suggereert het, zoals eerder vermeld, juist het tegenovergestelde. Een kolonist is iemand die uit het moederland is vertrokken, niet iemand die van plan is erheen te gaan. Hij is geen toerist of bezoeker in de kolonie. Het idee dat *POLITEUMA* een kolonie betekent, is grotendeels gebaseerd op bepaalde dubbelzinnige verwijzingen in papyrussen, zoals die waarin de Frygiërs een *POLITEUMA* hadden opgericht in Alexandrië. Dit was geen kolonie, maar een gemeenschap waar mensen met een gemeenschappelijk karakter en gelijkenis een manier van leven hadden opgezet in deze oude stad.

We zouden de hele lijst kunnen doornemen, maar het resultaat zou nog steeds hetzelfde zijn. Hoe je het ook vertaalt, er staat niets in Filippenzen 3:20 dat suggereert dat onze toekomstige thuis in de hemel is. Degenen die deze opvatting hebben, zijn zeker ten einde raad als ze de hele traditie aan deze ene spijker moeten hangen.

Er zit een belangrijke les voor ons allemaal in de woorden van Paulus in dit gedeelte. Een ervaring die normaal is voor gelovigen, is dat er iets in hun leven gebeurt dat in hen een verlangen naar Gods waarheid opwekt. Dit maakt hem in zekere zin tot een leerling. Maar het is altijd te vrezen dat mensen die beginnen als ijverige leerlingen van het Woord, moe zullen worden van het inspannende werk dat gepaard gaat met het zoeken naar het zuivere goud van de waarheid. God heeft ons gezegd te studeren, na te denken, te splitsen, onderscheid te maken en gezonde woorden tot voorbeeld te nemen. Dit leidt echter tot spanningen en brengt satanische tegenstand met zich mee. Soms lijkt het ons leven in de war te brengen en onrust in ons te veroorzaken. We zijn geneigd moe te worden van deze taak en ons af te vragen of het wel de moeite waard is. Mensen worden moe van logica, rede en nauwkeurigheid, ze worden moe van zoeken en denken, en sommigen geven het allemaal op en zeggen: “Wat heeft het voor zin?”

Dat zou niet zo moeten zijn. Laten we niet moe worden in het goede doen. Laten we volharden en het volbrengen. In Gods eigen tijd zullen we oogsten als we niet verslappen.

“Zo dan, mijn geliefde broeders! Zijt standvastig, onbewegelijk, altijd overvloedig zijnde in het werk des Heeren, als die weet, dat uw arbeid niet ijdel is in den Heere” (I Cor.15:58).